

Sempre hi ha un però

Si no fos que tal persona ens ha esborrat del Facebook, si no fos que ens fa por el demà

Foto: Edwin van Buuringen

Que feliç seria si fos feliç!, diuen que va exclamar Woody Allen. Tal vegada no són paraules d'ell sinó d'Oscar Wilde, Mark Twain o Albert Einstein: personatges als quals s'atribueixen frases que potser no van dir mai.

Som víctimes dels condicionals i del si-no-fos. Seríem feliços si no fos que ens fan mal les sabates d'hivern. Si no fos que aquesta coma hauria de ser un punt i seguit. Si no fos que el cap de secció ens puteja. Si no fos que el diagnòstic mèdic té un pronòstic incert. Si no fos que no acabem d'acabar aquella feina que se'ns ha entravessat. Si no fos que tal persona ens ha esborrat del Facebook. Si no fos que ens fa por el demà.

Si tinguéssim una nòmina. Si tinguéssim un gos. Si poguéssim tenir fills. Si tinguéssim parella. Si tinguéssim salut. Si tinguéssim diners. Si no tinguéssim mala consciència.

Si fóssim menys ignorants. Si perdéssim l'arrogància. Si el nostre orgull s'hagués mossegat la llengua. Si cabéssim dins dels texans de l'any passat. Si fes sol. Si no haguéssim de matinar.

Si no s'escapessin les rodetes del rentaplats. Si no calgués netejar la liquidadora de suc verd. Si les camises es planxessin soles. Si tinguéssim prou paciència per ordenar els llibres. Si trobéssim el moment de llegir-los.

Si encara hi fossis. Si no hagués volat el temps. Si hi hagués justícia poètica. Si el vestit de l'aparador ens quedés que ni fet a mida. Si guanyés el millor. Si les males notícies passessin de llarg. Si tot fos més fàcil. Si no fos tan tard.